

U OVOM BROJU:

**Najvažnije pitanje
sadašnjice**
S. F. Moore

Džon Viklif
James C. Hafley

Slediti Hrista i krst
Dietrich Bonhoeffer

Slediti Hrista
Toma Kempinski

Svedočanstvo
Ljubica Muzički

misaone refleksije

SionT InBox

Smešna strana...

SIONSKA TRUBA

Uredništvo:
Jan Vareca
Janko i Marina Bako
Branko Milijašević
Vlatko Dir

Saradnik:
Nada Andersen

Tekstove priložili:
Ljubica Muzički
Žarko Đorđević

Dragi naši čitaoci,

Vaš mali elektronski magazin ovim brojem navršava svoju TREĆU godinu izlaženja.

Za ove tri godine puno se toga promenilo u koncepciji magazina, a verujemo da to nije kraj. Možemo reći da je SIONSKA TRUBA danas stablo koje na sebi nosi više grana i polako, postaje prava "hrišćanska služba", nudeći svom čitalaštvu jednostavne alatke za proučavanje Biblije, e-knjige, forum, e-razglednice, igrice... Sa nestrpljenjem gledamo u budućnost i pitamo se kuda će nas sve to Gospod dovesti, jer "On je taj koji čini da sve raste" (1. Kor. 3:7)

Zahvaljujemo se svima onima koji su nas hrabрили svojim pismima. Zahvaljujemo se onima koji su nam slali priloge i na taj način u ovaj magazin uneli svežine i boje. Nadamo se, da se niste umorili i da ćete imati još što-šta da podelite sa čitaocima SIONSKE TRUBE.

Običaj je, da kada se duva u svećice na rođendanskoj torti - poželeći nešto... Naša želja je da nam četvrta godina službe donese nove saradnike... Braću i sestre sa kojima ćemo zajedno raditi u ovoj Gospodnjoj službi.

Neka Gospod u svemu bude proslavljen a Vi blagoslovljeni kroz službu SIONSKE TRUBE.

Vaša, SIONSKA TRUBA.

www.siont.net

NAJVAŽNIJE PITANJE DANAŠNJICE

S. F. Moore

JESTE LI SPREMNI ZA DOLAZAK GOSPODNJI?

"Šta vama govorim, to govorim svima: Bdijte!" Gospod dolazi uskoro. On dolazi kao zaručnik. Dolazi po zaručnicu. On ostavlja svoje dvore i dolazi po nju, jer je željan njene lepote. Lepota zaručnice Hristove prikazana je u svadbenom Psalmu 45 kao "sva lepa." Slava Gospodnja se mnogo puta spominje u Svetom pismu. Jedan prevod reči "slava" prevodi sa "lepota," to znači, lepota Gospodnja. Zato slavimo Gospoda u lepoti Njegove svetosti. Isto tako, Njegova zaručnica po koju dolazi iz neba, prikazana je kao ukrašena u lepoti svetosti. Njena je odeća zlatom izvezena (Ps. 45). Hrist dovodi sebi zaručnicu koja je lepa, i spolja i iznutra. Otkrivenjem Pavle vidi, da će Hrist sebi predstaviti zaručnicu "lepu, bez ljage, bez bore..." Jovan, prorok, unapred je video zaručnicu u nebu. Ono što je video i naglasio bilo je da se ona pripremila.

NAŠA JE ODGOVORNOST DA BUDEMO SPREMNI

O Crkvi prvorodenih se govori kao o devici, što znači, kao o ljudima odvojenim od sveta, za Boga. Pavle piše hrišćanima pod njegovom službom: "...jer sam vas obećao samo jednom mladoženji, da vas kao čistu devicu pred Hrista izvedem." (2. Kor. 11:2). Hrišćanine, da li si lep iznutra? Da li je tvoja duhovna haljina bez ljage i bore? Bog mrzi odeću umazanu telom. On želi da je i mi mrzimo. Henok je tip čoveka koji je bio svetac. On je imao svedočanstvo da je ugodio Bogu. Hrišćanine, da li je tvoj život čist? Da li je tvoje hodaње s Gospodom tako divno da će On poželeti tvoju lepotu? Ako vi ili ja imamo makar jednu stvar u sebi koja je u suprotnosti s Njegovom Reči, ne možemo mu ugoditi. On meri našu ljubav prema Njemu i merom naše poslušnosti prema Njegovoj Reči (Jn. 14:15).

NJEGOVA JE REČ UPUTSTVO ZA NAŠ ŽIVOT

Tokom očekivanja Njegovog dolaska, najvažnija stvar kojom treba da se pozabavimo je da se pripremimo. Mnogi prihvataju kao gotovu činjenicu da su spremni. Prema meri Hristovih vlastitih reči upućenih učenicima, spremnost za preobraženje nije, kao što mnogi pogrešno pretpostavljaju, u tome što su spaseni ili ispunjeni Duhom. Treba ući u Reč Božju i videti kakve uslove On traži za preobraženje i uznesenje sa Njim. U svojoj propovedi (Matej 24 i 25 glava), Gospod predskazuje strašne nevolje koje dolaze na ceo svet. Ukazanim upozorenjima i izričitim zapovestima On opominje svoje učenike kako da izbegnu sud. I On im kaže kako. Nije bez značaja da Njegove reči opreza i opomene nisu rečene Crkvi kao telu, nego pojedincima. "Čuvajte se da vam srce ne oteža od prekomernog jela i pića i od briga ovog sveta, i da vam taj dan ne dođe iznenada." (Lk. 21:34). U originalnom su grčkom reči "se" i "vam" sa specifičnim naglaskom. "Bdijte dakle jednako i molite se Bogu da biste bili dostojni uteći.." (Lk. 21:36). "Blago onom koji je budan i koji čuva haljine svoje..." (Otk. 16:15). U istaknutoj opomeni Gospodnjoj učenicima da budu budni i oprezni, On ih nije ohrabrivao da se uzdaju u svoje iskustvo novorođenja. Niti ih je ohrabrivao da počivaju na bilo kom prošlom blagoslovu, niti im je rekao da se mogu osloniti na ispunjenje Duhom. Gospodnji je naglasak bio na bdijte, pazite, molite. Beg će, prema Hristovim vlastitim rečima, biti moguć pod uslovom da se lično trudimo, i potpuna će nagrada za trud biti ako budemo spremni.

"ŠTO VAMA KAŽEM, TO KAŽEM SVIMA - BDIJTE!"

Ono što je Hrist rekao, trebalo bi da važi za sve nas. Njegova je česta zapovest: "Bdijte!" Bdeti u originalu znači "biti budan," "biti probuđen," "biti u pokretu." U ovom vremenu Njegovog skorog dolaska, On nam kroz upozorenja pokazuje da je jedini način da se utekne od nevolja koje dolaze na celu zemlju "biti budan i moliti bez prestanka" (Mat. 24:42; 25,13; Mk. 13:35; Lk. 21:34-36; 1. Sol. 5:6; 1.Pet. 4:7; Otk. 3:2; 16:15). Ponovo Gospod kaže: "Borite se da uđete... mnogi će tražiti da uđu i neće moći." (Lk. 13:24). Grčki prevod "Boriti se" znači "smrtno se boriti" - smrtno se boriti kako bi se ušlo. Pavle, tražeći da zadobije Hrista kao

zaručnika, kaže: "...trčim prema cilju." (Fil. 3:14).

"JEDAN ĆE SE UZETI, A DRUGI OSTAVITI!"

Kako će biti veliko razočaranje bezbrižnih, mlakih i nespornih u "trenutku bežanja" k Hristu. Sada, pre nego što je prekasno, vreme je za sve nas da se probudimo iz spavanja, da se pokrenemo, da bdimo i molimo, jer su znaci Njegovog dolaska svuda oko nas. Kukolj je sazeo, a takođe i pšenica. Žetva je blizu. Gospod kori svetovne hrišćane Laodikeje govoreći: "Znam dela tvoja. Znam da nisi ni studen ni vreo, izbljuvaću te iz svojih usta." Hrišćanine, da li je tvoj rad za Gospoda, tvoja molitva, tvoje čitanje Biblije, svedočanstvo tvog života u crkvi i javnosti, hladno, vruće ili mlako? Postavi sebi ovo pitanje: "Jesam li ja mudra devica koja doteruje svoj život Rečju Božjom ili sam ona luda? Očekujem li Njegov dolazak, pripremam li se za njega?" Nasuprot današnjim hrišćanima koji vole lagodan i udoban život, kako li se razlikovalo Pavlovo trčanje prema cilju! On se borio u očajnom nastojanju da zadobije Hrista kao zaručnika. Lišio se svakog tereta, trpeo je svaki gubitak da bi mogao u gorljivosti svog nastojanja dosegnuti prvo uskrsnuće od mrtvih (Fil. 3:11).

"TEŠKO BEZBRIŽNIMA U SIONU!" (Amos 6:1)

"Neka budu vaša bedra opasana i sveće vaše zapaljene! I budite kao ljudi koji čekaju gospodara svoga." (Lk. 12:35-36). Danas postoji zid svetovnosti koji deli većinu hrišćana od Hrista i koji sprečava budnost i molitvu. Naše su crkve pune ljudi i žena, koji žive u lenjim bezbrižnostima i sebičnim popuštanjima, i koji su upali u stvari ovog sveta, jer nisu bili budni. Puno su ljudi koji se bezbrižno odnose prema strogim zahtevima od Gospoda, upućenim svima koji žele biti dostojni da uteknu od stvari koje će prevladati svet i stati pred Sinom Čovečjim.

STRAŽARI KOJI ČEKAJU NJEGOV DOLAZAK

"Ali znamo da kad se on pokaže, bićemo slični njemu... i svaki koji tu nadu u njega ima, čisti se, kao i on što je čist." (1. Jn. 3:2-3 LB). "Predstojeći povratak našeg Gospoda je," tvrdi dr. Torej (Torrey), "veliki biblijski dokaz čistog, nesebičnog, posvećenog, nesvetskog. aktivnog hrišćanskog života." Prema apostolu Jovanu, svaki onaj koji ima nadu u Hristov povratak, čisti se. Ljubljani, pitanje velikog trenutka nije je li Crkva spremna, nego jesi li ti spreman!

Crkva u Laodikeji simbolizuje konačno stanje otpada u Crkvi. Toj mlakoj Crkvi Gospod daje sledeću opomenu i zapovest: "Ja koje god ljubim one i karam, i kažnjavam. Pazi se dakle, i pokaj se! Evo stojim na vratima i kucam. Ako ko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večeraću s njim, i on sa mnom." (Otk. 3:20 LB).

Gospod govori da se nalazi sa spoljne strane Laodikejske mlake Crkve i pokušava ući. Isključen iz Crkve, On se objavljuje pojedincima i zauzima se za njih. Njegov ukor upućen je pojedincima čija dela Bog ne može prihvatiti. Njegova nagrada je za pobednike! (Otk. 3:15-22). On je spreman da zauzme svoje mesto na prestolu, a svima onima koji su celim putem išli s Njim, prema Njegovim merilima savršenosti - pazeći i moleći bez prestanka - daje ovo slavno obećanje: "Pobedniku ću dati da sedne sa mnom na moj presto, kao što ja pobedih i sedoh sa svojim Ocem na njegov presto."

Prva tri poglavlja Otkrivenja daju duhovnu istoriju Crkve od vremena Hristova uznesenja do trenutka Njegovog ponovnog dolaska. U konačnoj analizi o radu svake crkve kroz crkvenu istoriju, Gospod pomno iznosi svoja upozorenja pojedinim članovima tih crkava: "Ko ima uši, neka čuje šta govori Duh crkvama!" Poruka Duha je sedam puta data pojedincima - s oštrim upozorenjem pobedniku.

U originalu u Otkrivenju reč prevedena sa "pobednik" znači "onaj ko je osvojio." Zato u konačnoj oceni Crkve Gospod deli njeno članstvo na one koji su uspeli da osvoje i one koji to nisu. Njegove su nagrade za one koji pobede, a ukor za one koji nisu uspeli.

Ljubljani, pri kraju vremena ne dopustite da ijedna stvar stane između vas i vašeg Gospoda, ili između vas i bilo kog živog bića. U

trenutku Njegovog dolaska niko od nas, osim po Njegovoj beskrajnoj milosti, neće više moći stajati ispred Njega, osim kao pobjednik.

On dolazi kao zaručnik. On dolazi po nevestu. Ljubljeni, jeste li duhovno tako lepi da će On poželeti vratiti se sa vama do svog prestola, do svog Oca i svojih anđela?

"Evo idem kao lupež, blago onom koji je budan i koji čuva haljine svoje". (Otk. 16:15 LB) ◀

(PROPOVEDI, Br. 192)

DŽON VIKLIF (JOHN WYCLIFFE)

James C. Hefley

Sluga je otvorio teška vrata i provirio. Pred njim su stajala četiri svečano odevena fratra.

"Došli smo da obidemo doktora Viklifa", otpočeo je vođa ove grupe.

"Ali kasno je doba, a moj gospodar teško bolestan".

"Mi smo ovde službeno i moramo ga videti", odvratio je fratar i mimo sluge uđe u bolesnikovu sobu.

"Da?" upitao je slabašno bolesnik.

"Smrt je pred vama, Viklife", prozborio je vodeći fratar s prigušenim zadovoljstvom. "Neka te ganu tvoje pogreške, pa opozovi sve što si rekao na našu štetu."

Džon Viklif, najbolji oksfordski profesor, poznat kao "evanđeoski doktor", ležao je pred njim savladan bolešću. Redovnici su se smejali očekujući smerni opoziv profesorovih nazora kojima je poučavao svoje studente: "Biblija je jedini zakon Crkve. Crkva nije usredotočena u papi i kardinalima, nego je celokupna zajednica izabranih".

Bolesnik je prošaputao svome sluzi: "Pomozi mi da se pridignem". Iscrpljen, bled i jedva kadar da sedi uspravno, okrenuo se fratrима. Oko mu je ulovilo njihov upiljen pogled i snagom koja nije bila njegova, izjavio je: "Ja

neću umreti nego živeti! Opet ću obznanjivati zla dela sveštenika i kaluđera!"

Lica plavih od besa i zaprepaštenja, fratri su se smeteni povukli. Bitka Džona Viklifa za slobodu vere u Engleskoj bila je tek na početku. U preostalih nekoliko godina života ovaj znameniti oksfordski profesor saznao je temelje buduće protestantske crkve u Engleskoj.

Kad je 1320. Viklif rođen, Engleska se, poput ostale Evrope, kolebala u vernosti papi. Kada bi papa išao na ruku neprijateljskom narodu, odnos kraljeva prema njemu našao bi se na testu. Obični ljudi zamerali su teške poreze koje je potraživala crkva i nisu odobravali pokvaren život mnogih sveštenika. Pa ipak, uticaj crkve ostao je snažan, jer je ona u svojim sakramentima zadržavala pravo davanja ili oduzimanja večnog života ljudima. U svesti miliona Evropljana odupreti se crkvi bilo je gore od smrti.

Ali, Džon Viklif bio je drukčijeg kova, kova onoga koji više veruje Božjoj Reči nego ljudskoj.

Njegova je mladost nepoznata, ali se zna da je kao šesnaestogodišnjak dospao u Oksford, koji je tada imao 30.000 studenata. Jedan od njegovih učitelja, Bradvirdin (Bradwardine), glasoviti matematičar i astronom, duboko ga se dojmio. "Bogoštovlje koje se izvodi pukim vanjskim formama i ceremonijama, nikad ne može zameniti istinsko bogoslužjenje srca", preporučivao je.

Viklif se tada pripremao da postane sveštenik. Zapazio je da njegovi drugovi studenti smatraju, da im je ispod časti da uče iz "tako elementarne knjige kakva je Biblija". Od njega se nije zahtevalo da čita Bibliju, ali ga je vlastita želja navela da studira latinsku Bibliju, zbog čega su mu prišili nadimak "evanđeoski doktor".

Novembra 1348. Londonom je harala kuga i 100.000 građana je umrlo. Ovaj događaj proizveo je pokajanje u srcu čoveka iz Oksforda. U proučavanju Biblije našao je nov odmor i poverenje u Boga. Nedugo zatim zapisao je: "Tako kad smo bili grešni i deca gneva, Božji je Sin došao... On je umro za nas. Koliko će nas sigurnije spasiti od srdžbe sada kad smo već opravdani njegovom krvi."

Nakon diplomiranja postavljen je za direktora Bajlilova koledža. Osim svojih administrativnih dužnosti predavao je i Bibliju. Studenti su se gurali na njegova predavanja da čuju kako izjavljuje: "Biblija je naše krajnje pravilo - a ne papa!"

Engleska 33 godine nije platila danak papi, i 1365. stiglo je pismo od pape Urbana V. kojim se traži plaćanje. Edvard III. saziva parlament na sednicu i čita pismo. Prisutan je bio i Viklif, a bio je, veoma uticajan savetodavac. Očito je uzbuđenost činovnika tih dana bila rasplamsana upravo Viklifovim predavanjima.

Prvi velikaš je ustao i povikao: "Engleska je stečena mačem i mačem se brani. Neka papa pokuša uterati danak silom. Ja sam, na primer, spreman da se suprotstavim!"

Jednodušnom proklamacijom Edvardov parlament se odupro papi. "Prihvatamo Edvarda, engleskog kralja, a odbijamo Urbana rimskog", izjavili su. Bio je to korak prema nacionalnoj slobodi.

Viklif je postao odvažniji. Osvrnuo se na hordu "redovnika prosjaka" koji su preplavili zemlju. Odeveni u grubu vunenu odjeću, "crni fratri" propovedali su izmišljotine i praznoverje. Sami sebe su nazivali "papinim vojnicima", dok su iznuđivali darove od "vernih". Više su puta otimali decu i zatvarali u samostane. Godine 1333. oksfordski je rektor pisao papi: "Roditelji ne šalju decu u škole otkako ih otimaju tvoji fratri".

Viklif je potpirio vatru "svetim ljudima" optužujući ih za 50 hereza i pogrešaka. "Fratri kažu da je njihova vera savršenija od Hristove", optuživao je. "Oni u svoj red dovlače decu licemerjem, lažima i krađom. Žive poput lordova i šalju idiote da pričaju izmišljotine i laži, te pljačkaju narod". Nije nikakvo čudo da su redovnici željno čekali obuzdanje Viklifovog jezika.

Kad je kralj imenovao šest svojih poverenika za susret s papinim predstavnicima u vezi s raspravom o crkvenoj imovini, Viklif je bio jedan od njih. Sledeći tu službu, imenovan je od kralja Edvarda za paroha u Lutervortu (Lutterworthu), jednoj od najboljih engleskih parohija. Bez sumnje, bilo je to u znak priznanja za njegovu službu sa inostranstvom.

Godine 1371. parlament je predložio da kruna "odstrani sve prelate (ljude koji su bili na visokim crkvenim položajima) iz državnih službi i zameni ih laicima." Optužnica protiv pape sadržavala je stav: "Smrtna kazna i sakaćenje snači će svakog papskog ubirača koji ostane u Engleskoj." U pozadini tih zakona glavni je uticaj imao "evanđeoski doktor". On je savetovao: "Kardinali i sveštenici su u srcu toliko zaokupljeni svetskim gospodstvom, da ih se ne susreće kako proučavaju i propovedaju evanđelje."

Viklifovo propovedanje i njegov uticaj na parlament pokrenuli su lavinu papinske osvete, koja se obrušavala prema njemu. U februaru 1377. Kortenaj (Courtenay), londonski biskup, pozvao ga je da dođe i odgovara za svoje naučavanje. No, on je došao u društvu dvojice najmoćnijih ljudi Engleske svoga vremena te je otpušten samo sa zabranom propovedanja svoje doktrine.

"Ako je kriv, zašto ga ne kazne?", pitali su se radoznalci. "Ako je nevin, zašto su mu naredili da ćuti? Ako je najslabiji što se tiče moći, je li najjači što se tiče istine?"

Kad je novi kralj Ričard II. došao na vlast, Viklif je pozvan da savetuje njegov parlament. Papska prestonica bila je sada u Avinjonu (Avignonu), i francuski je papa tražio danak od Engleske, iako se Engleska tada nalazila u ratnom stanju s Francuskom. Dati danak značilo bi finansirati neprijatelja. Viklif je zaključio: "Naše kraljevstvo može s pravom zadržati svoje blago za vlastitu obranu". Tada je iskoristio priliku da napadne papino pravo: "Kako je apostol Petar mogao dati tebi ono što ni on sam nije imao?"

Tada je u Englesku stiglo pet papinih bula, u kojima se naređivalo Viklifovo hapšenje i saslušavanje. Viklif je bez kolebanja ponovio svoj nazor da "pape nemaju svetovne vlasti", da "oprost greha neće nikome koristiti sve dok ne dođe oproštenje od Boga, a ni izopštenje ne može nikome naškoditi ako ga Bog nije osudio."

Crkva je izdala drugu zabranu poučavanju Viklifovih "pogubnih doktrina", ali on nije obećao poslušnost.

Godine 1378. šizma (podela) je rascepila papinstvo: papa Urban VI. vladao je u Vatikanu, dok je Klement VII. sedeo na

papinskom prestolu u francuskom Avinjonu. Kad je video da se evropski narodi razvrstavaju, Viklif je bio duboko ganut. Napisao je raspravu u kojoj je tražio da "carevi i kraljevi obnove baštinu crkve."

U proleće 1381. "evanđeoski doktor" objavljuje u Oksfordu 12 teza. Prva negira da su hleb i vino u pričesti stvarno telo i krv Hristova. "To su tek simboli Njega", napisao je.

"Jeres!" vikali su klerikalci na to. Sazvan je crkveni sabor u Oksfordu. "Viklifovi stavovi su jeretični!" glasio je zaključak.

Viklif je držao predavanje, kad je činovnik ušao i pročitao mu presudu. "Treba prvo da mi pokažete, da sam u zabludi", rekao je. "Pozivam svoje protivnike da pobiju moja učenja."

"Vi se morate ili stišati ili ćete u zatvor", rečeno mu je.

"Onda ću se žaliti kralju i parlamentu", odvratio je.

Pre nego što se parlament sastao, biskup Kontrenaj, Viklifov stari neprijatelj, sazvaio je crkveni sinod. Osuđeno je 10 od 24 Viklifova stavova i naglašeno je da se te "zablude ne smeju naučavati u Oksfordu", ali profesori se nisu složili sa sveštenstvom. Kontrenaj se žalio kralju. Političke okolnosti navele su kralja da se složi sa biskupom. Dao je odobrenje da se zatvori svako ko podržava osuđene stavove.

Ponižen, ali ne i slomljen, Viklif se povukao u svoju parohiju i započeo najveći posao svoga života: prevod Biblije na engleski, za obične ljude i pripremu putujućih propovednika za prikazivanje jednostavnog evanđelja širom zemlje.

Neki su sveštenici učili da je Biblija "štetna za laike", ali Viklif je rekao: "Da ima i stotinu papa i hiljade fratra, ipak ćemo više naučiti iz evanđelja nego od svog tog mnoštva. Budući da je vera Crkve sadržana u Svetom pismu, što ga više poznajemo... to bolje."

Sam je preveo Novi zavet. Stari zavet preveo je njegov prisni prijatelj dr Nikolas Hereford (Nicholas Hereford), a zatim ga je Viklif i delimično revidirao. Budući da nije bilo

štampe, uzeo je 100 pisara (prepisivača) da izrađuju prepise. Veoma brzo je potražnja nadmašila prepisivanje i zalihe. Često bi se jednim primerkom služilo nekoliko porodica.

Da osujeti legende i praznoverne priče "crnih fratarata", Viklif je pozvao pristalice da narodu propovedaju istinu. Napuštajući svoje posede odlazili su bosi, sa štapom u rukama, odeveni u jednostavnu odeću. Oni su propovedali svuda gde se moglo naći slušalaca. Narod se gomilao oko Viklifovih "siromašnih propovednika", željno upijajući poruku. Dragocene, rukom pisane Biblije čitale su se uz slabo svetlo i zatim predavale drugim gladnim srcima.

Poslednje nedjelje 1384. godine, dok je rukovodio Večernom Gospodnjom, Viklifa je zadesio udar paralize. Prijatelji su ga odneli u krevet, gde je 31. decembra i umro.

Njegova pobožna dela i primer nastavili su živeti. Njegovi sledbenici, Lolardi (Lollardi), proširili su njegove biblijske pouke po celoj zemlji, a Viklifovi spisi su postali dragoceno nasleđstvo potlačenih naroda Evrope.

Četrdeset godina kasnije, crkveni je koncil u Nemačkoj odredio da se njegove kosti izbace iz groba i spale. Naređenje je izvršeno, i njegov je pepeo bačen u obližnji potok. Odatle je dospeo u reku, pa i u okean, simbolizirajući tako širenje njegova revolucionarnog učenja po drugim zemljama. Džon Viklif, "zvezda danica reformacije" dao je početno svetlo koje će na kraju dovesti do osvetljavanja celog evropskog horizonta. ◀

(Prema knjizi: Heroes of faith - James C. Hefley)

SLEDITI HRISTA I KRST

Dietrich Bonhoeffer

"I počeo ih učiti da Sin čovečiji mora mnogo da postrada i da bude odbačen od starešina, prvosveštenika i književnika, da će ga ubiti i posle tri dana će vaskrsnuti. I to govoraše otvoreno. A Petar ga uze nasamo i počeo ga koriti. No on se okrenu i videvši svoje učenike ukori Petra i reče: idi od mene, satano, jer ti ne misliš o onom što je božansko nego o onom

što je ljudsko. I dozvavši narod sa svojim učenicima reče im: ko hoće za mnom da pođe, neka se odrekne samoga sebe, pa neka ponese krst svoj i ide za mnom. Jer ko hoće da spase svoj život, izgubiće ga; a ko izgubi svoj život zbog mene i evanđelja, spašće ga. Jer šta koristi čoveku da zadobije sav svet, a život svoj izgubi? Jer šta će čovek dati u zamenu za svoj život? Jer ko se postidi mene i mojih reči u ovom preljubotvornom i grešnom rodu, njega će se postideti i Sin čovečiji kada dođe u slavi svoga Oca sa svetim anđelima." (Mk. 8:31-38)

Poziv slediti Hrista u ovom slučaju je povezan sa Isusovim naveštanjem svoje muke na krstu. Isus Hrist mora trpeti i biti odbačen. To "mora" je po Božjem planu, da bi se Pismo ispunilo.

Trpljenje i odbačenost nije jedno te isto. Isus je u svom trpljenju mogao biti i slavljen. U tom trpljenju je svet za njega mogao pokazati puno saosećanja i divljenja. Ono je, kao tragično, u sebi još moglo nositi i neku vlastitu vrednost, vlastitu čast i ponos, ali Isus je u svom trpljenju bio odbačeni Hrist - Mesija. Ta odbačenost oduzima Njegovom trpljenju svako dostojanstvo i ponos. To je trebalo biti jedno trpljenje bez časti. Trpljenje i odbačenost je sažeta poruka Isusovog krsta.

Smrt na krstu znači trpeti i umreti kao odbačen i ponižen. Isus mora trpeti i biti odbačen zbog božanske nužnosti. Svaki pokušaj da se ta nužnost spreči je sotonski, čak i ako dolazi iz kruga Njegovih učenika, od Petra. Hrist koji trpi je od početka bio sablazan za crkvu, jasno se pokazuje, da ona ne želi jednog takvog Gospoda, i ne želi da, kao Hristova Crkva, prihvati takav zakon trpljenja. Petrov prigovor je negodovanje prema trpljenju. Kroz ovakvo neprihvatanje trpljenja je sotona prodro u crkvu i želi je odvojiti od krsta Njenog Gospoda.

Stoga je za Isusa važno, da naglasak o istini trpljenja jasno i nedvosmisleno prenese i na svoje učenike. Kao što je Isus samo trpeći i odbačeni Hrist - Mesija, tako je i vernik samo učenik Hristov, samo onda ukoliko je odbačen i trpi, ukoliko je sa Njim razapet. Sledba Hrista stavlja sledbenika pod Hristov zakon, tj. pod krst.

"Ko hoće, neka za mnom pođe" - govori Isus. On ih još jednom stavlja pred odluku. To nije

nešto što se samo po sebi razume, čak i među učenicima. Niko na takvu odluku ne može biti prisiljen, ona se od nekoga čak i ne može očekivati. Ta odluka mora biti donesena po rečima: "Ako neko" (želi slediti Isusa), i to uprkos svim drugim ponudama! Dakle sve zavisi od odluke da se sledi Hrist. Poziv je otvoren, ne nasilan. Odluka mora biti lična i slobodna.

"Ako me neko želi slediti, neka se odrekne samog sebe." Kao što se Petar odrekao Hrista rekavši: "Ne poznajem tog čoveka", tako sada onaj, ko se odlučio da sledi Hrista, treba samome sebi reći to isto. Samoodricanje se nikad ne može pretvoriti u mučenje samoga sebe ili u praktikovanje asketskih vežbi; ono nije ni samoubistvo, jer se i u tome može provući čovekova vlastita volja. Samoodricanje znači poznavati samo Hrista, a ne više samoga sebe, Njega gledati samo kako pred nama korača, a ne put koji stoji pred nama a kojim je veoma često preteško hodati. Samoodricanje znači: On me vodi i čvrsto se držim Njega.

"Ako neko želi da me slediti... neka uzme svoj krst na sebe." Isusova je milost sastoji se u tome, što je svoje učenike rečju o samoodricanju pripremio za sledeću istinu: Ako smo na sebe zaboravili i ne poznajemo se više, jedino tada možemo biti spremni da nosimo krst zbog Njega.

Ako poznajemo samo Njega, tada više ne osećamo bol i muke našeg krsta, jer vidimo samo Njega i krst Njegov. Da nas Isus nije tako prijateljski pripremio na ovu istinu, ne bi smo bili kadri uzeti i nositi taj krst. Ali on nas je osposobio, da tu tvrdi reč možemo prihvatiti čak i kao milost. Ona nas susreće u radosti dok Ga sledimo i u Njemu nas jača.

Krst nije nevolja ili zla sudbina, to je trpljenje koje nas snalazi zbog naše povezanosti sa Isusom Hristom. Krst nije slučajno, nego nužno trpljenje. To nije trpljenje prouzrokovano našim prirodnim karakterom (egzistencijom), nego usled našeg hrišćanskog karaktera. Krst ne predstavlja samo trpljenje, nego i trpljenje i odbačenost, Međutim, opet je to samo odbačenost radi Isusa Hrista, a ne iz nekog drugog razloga ili ponašanja.

Jadno je hrišćanstvo, koje sledbu Isusa ne uzima više ozbiljno, koje je od Evanđelja učinilo samo jeftinu utehu vere i za koje se prirodna i hrišćanska egzistencija nerazdvojno

isprepliću, razumeće krst kao svakodnevnu nevolju, kao nužnost i strah našeg prirodnog života. Ovde se zaboravlja, da krst istovremeno uvek znači i odbačenost, da krstu pripada i sramota trpljenja. Biti odbačen u trpljenju, biti prezren i napušten od ljudi, predstavlja jedno istinsko obeležje trpljenja krsta. Krst znači sutrpjenje sa Hristom - Hristovo trpljenje. Samo povezanost sa Hristom, kako se razume poziv za slediti Ga, može iskusiti pravo značenje krsta. Jadno je hrišćanstvo, koje više nije u stanju razlikovati građansku i hrišćansku egzistenciju, on krst ne može shvatiti.

“Ako me neko želi slediti... neka uzme svoj krst” - on je već spremljen, samo ga treba podignuti. Isus je jasan - da ne pomisli neko, da sam sebi mora pronaći neki krst ili trpljenje. Za svakoga je pripremljen njemu svojstven krst, koji je od Boga određen i odmeren. On mora podneti ono trpljenje i odbačenost koja mu je određena. Za svakoga je to druga mera.

Jednome je Bog odredio veće trpljenje, te mu daruje milost mučeništva, dok drugoga čuva od većih napasti koje prevazilaze njegove snage. Ipak, to je jedan isti krst. I svakom se hrišćaninu zapoveda da ga ponese.

Prvo Hristovo trpljenje, koje svako mora iskusiti, jeste poziv na odvojenje od sveta. To je umiranje staroga čoveka u susretu sa Isusom Hristom. Onaj koji stupa u sledbu, poistovećuje se sa Isusom i u Njegovoj muc i smrti. Ali, krst nije užasni kraj jednog pobožnog i srećnog života, on stoji na početku zajedništva s Isusom Hristom. Opet, svaki Isusov poziv vodi u smrt. Nije važno, moramo li napustiti kuću ili zanimanje kao prvi učenici da bismo sledili Isusa ili kao Luter moramo izaći iz manastira u svetovno zanimanje. U oba slučaja očekuje nas ista smrt, smrt zbog Isusa Hrista, odumiranje našeg starog čoveka zbog Isusovog poziva.

Poziv slediti Ga, to krštenje u ime Isusa Hrista, to je poziv na smrt i život. Hristov poziv, krštenje, nalaže hrišćaninu svakodnevnu borbu protiv greha i đavola. Svaki novi dan sa svojim napastima tela i sveta, navaljuju na učenika. Zadobijene rane i ožiljci koji ostaju, živi su znaci nošenja krsta i zajedništva sa Isusom.

Postoji još jedno trpljenje i sramota od koje nijedan hrišćanin nije pošteđen. Istina je, da je samo Hristovo trpljenje donelo pomirenje svetu, jer je On trpeo zbog greha svog sveta, jer je na Njega pao sav teret duga. No, On svojim sledbenicima daruje ukus svog trpljenja. Zbog toga i na Isusovog učenika, takođe, dolaze kušnja i greh, ljudi ga često prekrivaju sramom i izbacuju kao žrtvenog jarca napolje iz grada. Hrišćanin postaje nositelj greha i duga drugih ljudi. On ne bi mogao izdržati taj teret, kad i sam ne bi bio nošen od Onoga koji nosi sve grehe. On može, snagom Hristovog trpljenja, nadvladati grehe kojima ga drugi ljudi napadaju, tako što im oprašta, da bi i njima se Bog smilovao i oprostio im.

Takav hrišćanin nosi teret drugoga – “Nosite bremena jedan drugoga, jer ćete tako ispuniti zakon Hristov!” (Gal. 6:2). Kao što Hrist nosi naš teret, i mi treba da nosimo teret naše braće; Hristov zakon, koga se treba držati, je nošenje krsta. Teret moga brata, koji treba da nosi, nije samo njegova vidljiva sudbina, njegov karakter i prirodne sklonosti, to je u pravom smislu reči – i njegov greh. A ne mogu drugačije nositi, nego samo ako mu oprostim i to snagom Hristovog krsta u kojem i ja imam učešća. Hristov poziv na nošenje krsta svakog sledbenika uvodi u zajedništvo – kroz oprostjenje naših međusobnih greha. Oprostjenje greha je Hristovo trpljenje učenika i zapovedeno je svim hrišćanima.

A kako učenik može znati, šta je njegov krst? On će ga primiti kada počne da sledi Gospoda koji je trpeo, gde će u zajedništvu s Isusom prepoznati svoj krst. Tako trpljenje postaje obeležje Hristovih sledbenika. Učenik nije nad svojim učiteljem. Sledba je “passio passiva”, imperativ trpljenja. Zbog toga je Luter mogao na svoju listu, kao jedno od obeležja istinske Crkve uvrstiti i trpljenje. Jedan članak u Augsburškom veroispovedanju definiše Crkvu kao zajednicu onih “koji su progonjeni i mučeni radi Evanđelja”.

Ko ne želi prihvatiti svoj krst, ko svoj život želi sačuvati od trpljenja i odbačenosti od strane ljudi, taj će izgubiti zajedništvo sa Hristom, taj ne sledi Hrista. A ako ko izgubi svoj život sledeći Hrista, u nošenju krsta, povratkom sledbi i u zajedništvo sa Hristom, ponovo će ga pronaći.

Ko se stidi Hrista i sablažnjava krsta, taj neka za sebe ne govori da sledi Hrista – on nije u

zajednici sa Hristom. Sledba je dragovoljno vezivanje za trpećeg Hrista. Stoga trpljenje hrišćana ne treba biti ništa čudno. Šta više, ono bi trebalo biti samo radost i milost. Izveštaji o prvim mučenicima Crkve svedoče da je Hrist trenutke njihove najveće patnje proslavio i preobrazio, darujući im neopisivu sigurnost svoga prisustva i zajedništva. Zato, iako su bili usred najstrašnijih muka, bili su obdareni neiskazivom radošću i blaženošću. Nošenje krsta pokazalo im se kao jedino moguće nadvladavanje trpljenja. Ovo pak, vredi za sve koji slede Hrista, jer je i za samog Hrista vredelo.

Kao što je Hrist poslušnim nošenjem svoga krsta sačuvao svoje zajedništvo sa Ocem, tako i naše nošenje svoga krsta može nas sačuvati u zajedništvu sa Hristom. Čovek se može osloboditi od tereta svoga krsta, ali se time uopšte ne oslobađa od tereta, on postaje nosač još jednog mnogo težeg i nepodnošljivijeg tereta. On tada nosi breme koje je sam izabrao i samoga sebe. Isus je pozvao sve koji su nosili terete i trpeli, da odbace svoje breme i prihvate Njegovo, koje je blago, i Njegov teret, koji je lak. Njegovo breme i Njegov teret je Njegov krst. Hod sa tim krstom nije nevolja i očaj, nego osveženje, odmor za dušu i najveća radost. Više nismo pod zakonima i teretima koje smo sami sebi natovarili, nego pod bremenom Onoga koji nas poznaje i koji uz to još zajedno sa nama teret nosi. Pod Njegovim bremenom možemo biti sigurni, da je On uvek blizu i da smo zajedno sa Njim. Oni koji Ga slede uzimajući na sebe svoj krst, uvek mogu računati na Njega.

"Stvari ne treba da idu po tvom razumu i logici, nego iznad tvog shvatanja; spusti se u tvoj nerazum i daću ti moj razum. Nerazum je pravi razum; ne znati kuda ideš zapravo znači znati kuda ideš. Moj te razum uopšte ne čini nerazumnim. Avram beše izišao iz svoje zemlje i to ne znajući kuda će. Odr ekavši se svega i predavši se mome znanju dođe pravim putem do pravog kraja. Vidiš, to je put krsta, njega ti ne možeš naći, zato te ja moram voditi kao nekog slepca; ne ti, ne neki čovek, ne neko stvorenje, nego Ja, Ja sam. Poučiću te po mome Duhu i Reči kojim putem moraš poći. Ne dela koja ti izabiraš, ne trpljenje koje bi ti hteo, nego ono što te stiže protiv tvoga izbora, protiv tvojih misli i požuda, tu sledi, tu te zovem, tu budi

učenik, ovo je pravo vreme, tvoj je Učitelj došao" (Martin Luter). ◀

(Skraćeno i parafrazirano.)

SLEDITI HRISTA

Toma Kempinski

1. O imitiranju Hrista i preziranju svih zemaljskih taština

"Ko sledi mene, ne hoda po mraku", govori Gospod (Jn. 8:12). Tim Hristovim rečima smo savetovani da imitiramo Njegov život i Njegove navike. Ako želimo biti potpuno prosvetljeni i oslobođeni od svake slepote srca, neka naše glavno nastojanje bude studiranje života Isusa Hrista.

Učenja Isusa Hrista su bolja od svih saveta svetaca, i ko ima Njegovog Duha pronalazi skrivenu manu. No, postoje mnogi koji su čuli evanđelje, ali malo mare za Njega, jer nemaju Duha Hristova. Ko poželi da iskreno razume Hristove reči, mora se potruditi da živi onako, kako je On živeo. Mora živeti Hristov život.

Šta dobro činiš ako na učeni način iznosiš istine o Božjem Trojstvu, a nedostaje ti poniznost. Na taj način prezireš to Trojstvo! Istina je, da čoveka svetim ne čini učenje i znanje, već život pun vrlina, čini da on bude prihvaćen od Boga. Draže mi je, da Trojstvo i ne definišem. Jednostavno, da ne umem to. Jer kakvo će mi dobro doneti da znam i celu Bibliju na pamet, kao i sve filozofske principe, ako živim bez milosti i ljubavi Božje? Taština nad taštinama, sve je taština, sem ljubavi Božje i služenja Njemu.

Najveća ludost je tražiti carstvo nebesko kroz stvari ovoga sveta. To je taština, tražiti i verovati u bogatstvo, koje će nestati. Taština je i biti slavan, sav naduvan od ponosa. Taština je u udovoljavanju požuda i želja tela, zbog kojih će se jednoga dana morati snositi kazna. Taština je želeti dug život, a malo se brinuti o tome da ga mudro (dobro) proživiš. Taština je brinuti se za danas, a ne pripremati se za ono šta zasigurno donosi sutra. Taština je ljubiti

stvari koje brzo prolaze a ne gledati napred, gde večna radost boravi.

Često se podseti na izreku: "Okolo se ne može nagledati, niti se uho može naslušati." (Prop. 1:8). Uvek okreći svoje srce od ljubavi prema vidljiv stvarima, a predaj ga ljubav za stvari koje su nevidljive, jer ko ide za svojim zlim požudama i strastima, prlja svoju savest i ne nalazi milost Božju.

2. Imati ponizno mišljenje o sebi

Svaki čovek prirodno ima želju za znanjem, ali šta koristi imati znanje bez straha Božjeg? Zaista, ponizni seljak koji služi Bogu je bolji od ponosnog intelektualca koji zapostavlja svoju dušu, zbog studiranja zvezda. Ko sam sebe dobro poznaje, postaje mali u svojim vlastitim očima i nije srećan kada ga ljudi slave.

Ako bih ja poznavao sve stvari na svetu a ne bi imao milosrđa, kakvu korist od toga bi imao pred Bogom, koji će me suditi po delima mojim?

Kloni se velike želje za znanjem, jer u tome ima mnogo opasnosti i obmana. Intelektualci vole da se predstavljaju kao učenici i da ih nazivaju mudrima. Postoji mnogo stvari u znanju koje malo ili čak loše utiču na dušu, a oni koji sebe zaokupljaju pitanjima koja ne vode spasenju - su veoma nemudri.

Mnoge reči ne zasićuju dušu, ali dobar život umiruje um i čistom savešću stavlja svoje pouzdanje u Boga.

Što više znaš i bolje razumeš, to ćeš ozbiljnije biti suđen, ako tvoj život ne napreduje u svetosti. Nemoj biti ponosan, zato što si učen ili poznaješ veštine. Radije se boj, zbog talenata koji su ti dati. Ako misliš da znaš mnoge stvari i da ih razumeš veoma dobro, shvati da u isto vreme postoji mnogo stvari o kojima ne znaš ništa. Stoga, nemoj se pretvarati da si mudar, već priznaj svoje neznanje. Zašto sebe da dižeš iznad drugih, kada postoje drugi koji su učeniji od tebe, i mnogo kulturniji od tebe?

Ako želiš da učiš i ceniš nešto vredno, onda sebe smatraj kao nekog nepoznatog i malog – beznačajnog. Istinsko poznavanje i preziranje samoga sebe je najbolji i uvek

savršen savet. Razmišljaj o sebi kao o beznačajnom, a o drugima uvek misli kao o velikim, boljim i mudrijim. Ako vidiš drugoga da greši javno ili da čini ozbiljan prestup, nemoj sebe onda smatrati boljim, jer ne znaš koliko tebi fali da ne padneš u greh. Svi ljudi su krivi (lomljivi), ali ti moraš priznati da niko nije kriv od tebe samog. ◀

Iz knjige IMITATION OF CHRIST, Thomas Kempis. Knjiga prva, I. i II. poglavlje.

Toma Kempinski je rođen 1380. godine u Holandiji. Bio je kaluđer koji je živio u zajednici "braća zajedničkog života". Njegova knjiga "slediti Hrista" se ubraja među hrišćanske svetske klasike.

SVEDOČANSTVO

Ljubica Muzički (Beograd)

Operacija slepog creva nije uopšte teška, ni opasna, ali u mom slučaju je malo drugačije i želim da ispričam kako je Bog bio dobar prema meni.

Moje ime je Ljubica Muzički, bolujem od mišićne distrofije od rođenja, već 39 godina sam vezana za invalidska kolica.

Na trajnom sam smeštaju u Domu za telesne invalide na Bežanijskoj Kosi u Beogradu.

No, bolesti ne biraju žrtvu, i kad je počelo da me boli slepo crevo, morala sam u bolnicu. Nisam se bojala operacije, niti mi je to bio neki problem. Moj veliki problem je taj, što ne mogu dugo da ležim u krevetu, pogotovo ne na leđima, zbog velike deformacije tela i kontraktura. Takođe, ne mogu sama da se pomeram.

Sve vreme koje provedem u krevetu je tokom noći, tih 7-8 sati, i to uvek samo na desnoj

strani, u određenom položaju bez okretanja i pomeranja, jer jedino tako mogu da ležim sve to vreme.

Veliko pitanje je bilo, "Bože kako ću ja posle operacije ležati nekoliko dana, kad ne mogu izdržati ni 24 časa u krevetu". Ali... Najdivnija stvar je to, što je i Bog znao da ja to ne mogu i divno se pobrinuo za mene.

Prvi momenat u bolnici sam se osećala jako sama, ali duboko u sebi sam verovala da će se moj Bog pobrinuti za me. Biće teško, ali neću biti ostavljena. Zнала sam, da On ima vlast nad svim okolnostima.

I naravno, morala sam ležati, a medicinske sestre koje tamo rade nikako nisu mogle biti pored mene da me nameštaju i pomeraju onoliko koliko i kako je to meni trebalo. Zato mi je Bog poslao mnoge sestre iz Crkve da budu sa mnom i da mi pomažu u mojoj nemoći. U stvari, bile su sa mnom non-stop, i danju i noću. Dolazile su na smenu, po par sati svaka, i tako osam dana. Zaista ne bih mogla bez njih. Doktori u bolnici su mimo svih pravila dozvolili sve to i dali mi dvokrevetnu sobu, za mene i moje posete.

Ne mogu da prestanem da se divim Bogu i da mu zahvaljujem za sve, što je tako savršeno isplanirao. Sestre su bile iz Crkve Božije, Pentekosne, Baptističke i jedna sestra iz Pravoslavne Crkve, koja je još i medicinska sestra, pa mi je dosta pomagala i sa svoje stručne strane.

Divno je bilo gledati svu tu Božju ljubav na delu. Kako je samo divno mirisala i kako se tada tamo rascvetala ljubav Božja! Neke medicinske sestre koje tamo rade pitale su: "Pa dobro, ko ste vi?" Tada im je svedočeno.

Sretna sam i zahvalna Bogu što sam u to vreme mogla i mojoj rođenoj sestri, koja je ateista, a dolazila mi je par puta u bolnicu, malo govoriti o Božjoj ljubavi i šta Isus meni znači, jer je i ona bila zatečena, iznenađena i nije mogla da veruje svojim očima videvši toliko ljubavi i humanosti na jednom mestu.

Bilo mi je teško i bila sam slaba, ali moje srce se radovalo u Bogu. Bog se proslavljao tada u toj bolnici. Uprkos, patnji i trpljenju svuda oko.

I ovde, u Domu me neki pitaju kako sam izdržala u bolnici, jer znaju za moj problem ležanja, a ja im onda govorim o Božjoj dobroti prema meni.

Rana je brzo zarasla i nije me ni bolela, jedino ove moje koščice. Četiri dana sam primala samo infuziju i dosta povraćala, te sam potpuno izgubila snagu. Jedva sam počela da jedem. Nisam imala snage ni u kolicima da sedim.

Kada sam izašla iz bolnice još uvek sam bila jako slaba, pa mi je došla mama. Ostala je sa mnom, jer sam još uvek morala dosta da ležim a bez stalne tuđe pomoći, to je nemoguće. Ona je bila ovde osam dana. Jeste ona dosta stara, bolesna i nemoćna, ali mi je ipak bila od velike pomoći. Zahvalna sam Bogu i za tu mogućnost, da malo duže budem sa mamom i sestrom, jer one ne mogu često da dolaze u posetu.

Za sve ovo vreme Bog mi je, stvarno dao sve ono što mi je bilo potrebno, i taman onoliko koliko mi je trebalo.

Tako je to u ovoj suznoj dolini. Uvek neko trpljenje, ali možemo se pouzdati u Boga, koji sve drži pod kontrolom i koji sve izvodi na dobro. I zato nas poziva da zahvaljujemo za nevolje.

"Ne samo, pak, to nego se hvalimo i nevoljama, znajući da nevolja trpljenje gradi; A trpljenje iskustvo, a iskustvo nadanje; A nadanje neće se osramotiti, jer se ljubav Božija izli u srca naša Duhom Svetim koji je dat nama." (Rim. 5:3-5) ◀

misaone refleksije

HRIŠĆANSKE FRAZETINE, FRAZE, FRAZICE, FRAZIČICE...

Priložio: Žarko Đorđević (Novi Sad)

Kad kažemo: Ako bude Božja volja...?
Mislimo: Nema šanse da Bog odgovori na ovo!

Kad kažemo: Hajde da se ukratko pomolimo!

Mislino: E, sad ću da im otpropovedam, a moraju da slušaju!

Kad kažemo: Mislim da to nije moj duhovni dar

Mislino: Ma, begaj bre, nađi nekog drugog!

Kad kažemo: Agape večera

Mislino: Žurka, brate, i klopa do stropa

Kad kažemo: Čudesni su Božji putevi

Mislino: Nemam pojma o čemu je reč!

Kad kažemo: Ne osećam da me Duh vodi

Mislino: Ma, sve je to bljak!

Kad kažemo: Ostao sam u jutarnjoj meditaciji

Mislino: Brate, ne da sam odsovio nedeljno jutro!

Kad kažemo: Ona je tako osetljiva na glas Duha

Mislino: Au, kakva sanjarka!

Kad kažemo: Moliću se za tebe

Mislino: Možda ću te se setiti dok noćas budem tonuo u san

Kad kažemo: Večeras je molitvena grupa

Mislino: Vreme je da pretresemo ko, šta, gde, s kim, ...

Kad kažemo: Stavi sve u Božje ruke

Mislino: Ne, nemoj od mene da tražiš pomoć!

MRTVA CRKVA

nepoznati autor

U jednu malu varošicu došao je novi pastir. Odmah je odlučio, da u prvih pet dana obilazi domove i porodice, da bi se predstavio varošanima pozivajući ih na njegovo prvo bogosluženje koje će održati u nedelju.

Kada je nedelja došla, crkva je bila potpuno prazna. Niko nije došao. Onda je pastir odlučio da u lokalne novine stavi oglas. U oglasu je pisalo: "Zbog smrti crkve u našem gradu, svako od nas je dužan da prisustvuje njenoj sahrani. Sahrana će se obaviti u nedelju, posle podne. Pružimo našoj crkvi pristojnu hrišćansku sahranu."

U nedelju posle podne veliko mnoštvo znatiželjnog sveta okupilo se na "sahrani".

Ispred propovedaonice u crkvi nalazio se, jedan zatvoren mrtvački sanduk okružen cvećem. Kada je pastir održao svoju malu propoved, uobičajnu za ovakve prilike, otvorio je sanduk i pozvao zajednicu, da priđu i odaju poslednju počast njihovoj preminuloj crkvi.

Ljudi su bili veoma znatiželjni, da vide šta je u sanduku, tj. Kako izgleda leš "mrtve crkve", pa su počeli da ustaju i u redu prilazili sanduku. Čim je pogledao u sanduk, svaki "ožalošćeni", brzo je odvrćao svoj pogled i pognute glave, i sa osećajem krivice bi odlazio.

Pastir je u sanduk postavio veliko ogledalo, u kome je svako mogao da vidi svoj lik.

POSMRTNI GOVOR UPUĆEN NEKOM DRUGOM

nepoznati autor

Naša crkva je ove nedelje, u tragičnoj smrti izgubila jednog veoma važnog i uvaženog člana. To je naš dragi Neko Drugi.

Njegovo odsustvo je stvorilo veliku prazninu u našoj crkvi, koju će teško bilo ko drugi da ispunji. Neko Drugi je sa nama delio svoj život mnoge godine, Neko Drugi je učinio mnogo više za svakoga od nas, nego mi nekom drugom - to je nešto što moramo otvoreno priznati.

Kad god je trebalo neki posao uraditi u crkvi, ili propovedati, učiti decu u nedeljnoj školi, ugostiti i dati prenočište braći sa strane, niko se toliko često i požrtvovano nije prijavljivao, kao naš dragi Neko Drugi. On je bio velika inspiracija i podsticaj starešinstvu naše crkve, jer Neko Drugi je bio tu da uradi sve što je trebalo da bude urađeno.

Takođe, veoma poznata stvar svima nama je ta, da je Neko Drugi bio najveći darovatelj. Kad god bi se pojavila finansijska potreba bilo nekog brata, sestre ili misionara. Neko Drugi je dolazio i ispunjavao njihove potrebe koliko je mogao.

Neko Drugi je bio divna osoba, ponekad nam se činilo da je poput nekog natčoveka, ali to nam se možda samo činilo, on nije bio ništa više od nas. To što ga je činilo natčovekom su bila naša velika očekivanja položena u njega, da će on, Neko Drugi uraditi za nas.

Danas, Neko Drugi nije više među nama! I mi se pitamo šta ćemo raditi?

Neko Drugi nam je ostavio divan primer, ali ima li neko ko je voljan da ga sledi? Ko će uraditi stvari koje je Neko Drugi uradio?

Ako se neko od vas pita: "Ko će ovo, ili ono uraditi?", znajte da se više ne možemo osloniti na Nekog Drugog.

ELEKTRONSKI ČIPOVI ZA STRANCE

LONDON - Britanska vlada planira da azilantima koji stižu u Veliku Britaniju ugrađuje elektronske čipove kako bi nadležne vlasti u svakom trenutku mogle da prate njihovo kretanje, tvrdi štampa u Londonu, prenosi Tanjug.

Jučerašnji "Indipendent on sandej" ekskluzivno saznaje da britanska vlada ima tajni plan za daljinsko praćenje stranaca koji traže azil u Britaniji. To će vlastima omogućiti da u svakom trenutku uđu u trag tim licima, koja se često kriju jer pošto-poto pokušavaju da ostanu u zemlji.

Visoki zvaničnik britanskog Ministarstva unutrašnjih poslova rekao je da još nema planova da se ovaj postupak odmah uvede u Britaniju, ali to, kaže on, ne isključuju mogućnost da u budućnosti dođe do primene takvog sistema.

Na Aljasci i Floridi u SAD već se, podseća list, primenjuje pilot šema za elektronsko lociranje kretanja azilanata, koji se često dovode u vezu s kriminalom i terorizmom.

(Izvor: GRAĐANSKI LIST / Ponedeljak, 29.9.2003.)

KINA: LEKCIJA OD ČIKA LIU **Friday Fax 2003 Issue 31, 15 August**

Kada kineski evanđelisti odlaze iz svojih kućnih grupa (crkvi) da evangeliziraju, oni iza sebe imaju jaku molitvenu podršku starijih žena, koje mole sa takvim žarom, da su satima bukvalno licem okrenuta ka podu, u suzama. Ove žene žive zato, bukvalno da bi molile i slavile Boga, one ne stoje iza evanđelista već leže ili kleče. Jednom je takozvani čika Liu, jedan od starijih

evanđelista, sa ovom molitvenom podrškom posetio jedno selo u blizini Ančenga (Acheng). Ljubaznog srca, zakucao je na vrata jedne kuće i zapitao da li im može predstaviti Evanđelje. Ljudi su ga isterali iz sela. Liu se povukao i počeo moliti za porodicu koja ga je odbila i isterala iz sela. Posle toga ponovo je ušao u selo i zakucao na ista vrata. Ovaj put su ga polili vodom i ponovo isterali iz sela. Liu nije odustajao, ponovo je molio za njih i ponovo otišao do njihovih vrata, da im kaže kako je važno da se pokaju i veruju u Sina Božjeg, Isusa Hrista. Ovaj put ljudi su ga prebili štapovima i motkama, i proklinjali ga zbog njegovog dosađivanja. Liu je čekao sedam dana, da mu prođu rane, a onda je ponovo zakucao na ista vrata. Ukućani su bili zatečeni i zaprepasčeni što se opet pojavio. Pozvali su ga da uđe unutra, a glava porodice je naredio da svi dođu i da saslušaju šta ovaj čovek ima da im kaže. Tada je ujak Liu počeo da im propoveda Evanđelje. Cela porodica je bila dirnuta u srce i presvedočena o svojoj vlastitoj grešnosti, svi su primili Hrista i odlučili da ga slede. Izvor: Asia Harvest, fax (+66)-53-800665; www.asiaharvest.org.

MOLITVA NEUTRALIŠE OKULTNU PRAKSU

Friday Fax 2003 Issue 39, 10 October

Viktor Čourije (Victor Choudrhie) izveštava o mladiću Jajakeru (Jayaker), čiji slučaj jeste tipičan primer molitvene moći u evangelizaciji i osnivanju novih crkava. "Jajaker je mladić, koji je došao u kontakt sa hinduističkom sektom Sadhus (putujući monasi) u svom rodnom selu. On je padao u trans, tokom njihovih obreda, a zatim odlučio da im se i priključi. 10 godina je živio sa njima, polu nag, uzimajući hašiš i druge teže droge i praktikujući okult. Onda, je odlučio da se priključi okultnoj sekti Rajnaš Ašram (Rajnish Ashram) u Poni (Poona).

Zatim je od nekog neznanca čuo Evanđelje, to ga je probudilo i doneo je odluku da se preda Hristu i da Ga sledi. Jednog dana je sa svojim prijateljem, Raju otišao u selo Ujaun (Ujjaun), gde su se sreli sa hindu sveštenikom koji je obavljao neke okultne obrede. Jajaker je zamolio Raju da moli za njega (da ga pokriva molitvom) dok će on prići svešteniku i neutralisaće - u Isusovo ime, njegove mantre, koje je ovaj recitovao.

Sveštenik je bio skamenjen, jer nije mogao više da pomeri svoje ruke, da bi prineo žrtvu idolu. Uzviknuo je: 'Neka druga sila je na delu!' Kada je sveštenik ponovo pokušao da prinese žrtvu, njegove ruke opet ga nisu slušale.

Jajaker i Raju pripadaju grupi hrišćana iz Ujaina, koja se priprema za svedočenje na Kumbh festivalu, na koji će doći 20 miliona hindusa." Izvor: Choudhrie family, Madhya Pradesh, India.

SionT InBox

Zdravo siont,

Odlični ste! Posebno mi se dopada što ste zanemarili razlike koje postoje između crkvi i akcenat stavili na jedino što je bitno - Isusa Hrista.

Toplo ću preporučiti vaš sajt. Hvala Bogu što postojite!

Pozdrav,
Ana

* * *

(deo iz maila)

Postovani,

Zahvalan sam Gospodu sto mogu da vam se javim posle duzeg vremena. Zelim da vam se zahvalim sto mi redovno saljete e-casopis. Molim se za vas dok nastavljate da verno sluzite Gospodu na ovaj nacin.

Ristic Milorad - Mosa (Leskovac)

* * *

Sa beskrajnom radoscu izvestavam vas, da sam citajuci o mojoj vjecitoj dilemi spoznala, ono sto mi je bilo u srcu ali sam ja bila suvise zaokupljena stvaranjem iluzija koje bi potkrijepile vjeru u Jedinog Gospoda. Osnovna poruka je LJUBAV i u skladu sa tim

treba i postupati, neka nas ljubav i vjera u Isusa Sina Bozijeg spaja.

Ono sto bih ja sada htjela reci vjerovatno bi zauzelo dosta prostora ali u stvari vise od bilo koje rijeci govore osjecanja koja su mene obuzela, suze, iskrene suze pokajanja, ali i prihvatanje onoga u sta sam u srcu oduvijek vjerovala.

Ne zelim da bude nikakvih dilema. Rodjena sam u hriscanskoj porodici,tako su me i podizali baka i deda. Moja majka oduvijek vjeruje, a otac mi je dugo godina bio ateista (zavrrio je filozofski fakultet) da bi poslije trenutka kada je zamalo izgubio zivot, prihvatio svim srcem vjeru u Isusa Hrista Sina Bozijeg. Krstena sam u Pravoslavnoj Crkvi, sa nepunih 12 godina, sama sam inicirala Krstenje.

Moja dilema je bila: zasto Svemoguceg Boga stavljati u Pravoslavnu ili Katolicu ili neku drugu Crkvu, zasto one uopste imaju to obiljezje, kao da to znaci da je bas ta vjera prava, istinita. Mislim da sam veceras rijesila sve svoje dileme. Da, Bog je Jedan i Njegov Sin je Isus Hrist... Vjerujem u Sveto Pismo i Rijeci Naseg Spasitelja. Sve ostalo na svijetu, manje je bitno.

Hvala vam,
Ana Zdrle - Podgorica

Smešna strana...

MOLITE ZA MENE

Na nedeljnom bogosluženju, jedan osmogodišnji dečak je bio veoma nemiran. Roditelji su pokušali sve ne bi li ga umirili, ali izgledalo je da gube "svaku bitku".

Na kraju nervozan otac je uzeo dete i užurbano se sa njime uputio napolje iz sale.

Dečak je odmah shvatio ozbiljnost novonastale situacije, te dok ga je otac nosio, počeo je da viče zajednici: "Molite za mene! Molite za mene!"

SLEPI MIŠEVI

Tri sveštenika su se našla na zajedničkom ručku i prijateljski ćaskala.

Jedan se žalio kako svakog leta ima probleme sa slepim miševima koji se nastanili na tavanu i zvoniku crkve. "Probao sam sve, sa bukom, otrovima, mačkama – ništa ih ne može oterati." Žalio se sveštenik.

Drugi sveštenik ga je pažljivo slušao i burno dodao: "Ja imam isti problem, imam slepe miševe na tavanu, zvoniku, ali i u podrumu. Takođe, sam sve probao, zvao sam i profesionalne istrebljivače gamadi, ali bez uspeha."

Sada se javi i treći sveštenik: "Ja sam moje slepe miševe proglasio za članove crkve. Od tada, počeli su brzo da umiru i odlaze. A sada posle dve godine, nema više ni jednoga..."

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>